

Kabri kılıçla kazılan yiğit: Seyfullah'ın son vasiyeti

İslam tarihinin en yürek burkan sahnelerinden biridir bu... Yüzlerce çarpışmadan sağ çıkmış, koca imparatorlukları dize getirmiş o dev cüsseli yiğidin, yastığa baş koyup bir mum gibi eriyerek vefat etmesi...

Hz. Hâlid'in dünyada lezzet aldığı tek şey, Allah ve Resûl'ü yolunda cihat etmektir. **Cihadın, çok sevdiği bir kadınla evlendiği geceden veya bir erkek çocukla müjdelendiği günden daha lezzetli olduğunu** söyleyen Hz. Hâlid, başka sefer de bunu şu sözleriyle ifade ediyordu:

“Resûlullah tarafından gönderilen bir askerî birlik içerisindeydim... Ayaz ve buzlu bir geceydi. Düşmanla karşılaşmak için sabırsızlıkla sabahı bekledim. Yeryüzünde benim için o geceden daha tatlı bir an yoktur. Kazançlı olmak istiyorsanız cihada sarılın.”

Hz. Halid, can çekişirken vücudundaki yara izlerini tek tek sayıyordu. O yaralar; İslam'ın izzeti için açılmış nişanelerdi. Bir karışık boş yer kalmamıştı teninde; her santimi bir kılıç darbesinin, bir mızrak ucunun ya da bir ok yarasının hatırasını taşıyordu. O ağlıyordu; çünkü o, “at üstünde, kılıç elinde” bir düğüne gider gibi şehadete gitmek istiyordu.

Onun neden yatakta vefat ettiğine dair o muazzam hikmet bizzat ona verilen isimde gizlidir. Efendimiz (s.a.v) ona **“Seyfullah” (Allah'ın Kılıcı)** buyurmuştu.

Eğer Halid bin Velid meydanda bir kafirin kılıcıyla şehit olsaydı, “Allah'ın kılıcı bir kafir tarafından kırıldı” denilecekti. Oysa Allah'ın kılıcı kırılmazdı! O, savaş meydanlarında mağlup edilemezdi, çünkü o bizzat Hakk'ın kudretinin yeryüzündeki tecellisiydi. Rabbimiz, kendi kılıcını bir fani eliyle kırdırmadı; onu tertemiz bir yatakta, bizzat Kendi huzuruna geri çağırıldı.

Vefat ederken haykırdığı bu cümle, sadece o güne değil, kıyamete kadar gelecek tüm pısrık ruhlara bir kamçıdır. **“Develer gibi ölüyorum”** derken, aslında ölmekten değil, davası uğruna can verememenin verdiği o derin aşktan dolayı hüzünleniyordu. Fakat o bilmiyordu ki; yatağındaki o hüzünlü vefatı bile, binlerce insanın şehadetinden daha büyük bir ders bırakacaktı geriye.

Hz. Hâlid (r.a.), son anlarında şöyle vasiyette bulundu: **“Evladım! Bana geriye yalnızca altımdaki atım ve kılıcım kaldı. Ben, bunlar yanımdayken Rabbime kavuşmak istemiyorum. Kabrimi bu kılıçla kaz. Zira kahramanlar kılıç sesinden hoşlanır. Sonra atımı ve kılıcımı al, Halife Hz. Ömer'e götür. O, onlar hakkında ne yapılacağını en iyi bilendir.”**

Toprağı kılıçla kazdırmak; dünyadaki son anına kadar “nefer” kalma arzusunun en dokunaklı ifadesidir.

Emanetler Medine’ye ulaştığında, o meşhur “sert” Ömer, bir at ve bir kılıç karşısında sarsıldı. Yıllarca onu azletmiş, denetlemiş ve rütbesini almıştı. Ama Halid’in geride hiçbir dünyalık bırakmadığını, elindeki son atı ve kılıcı bile devlete (ümmete) miras bıraktığını görünce şu tarihi sözü söyledi: **“Ey Halid! Vallahi yiğit olduğunu biliyordum ama bu kadarını bilmiyordum.”**

Hiz. Halid, koca bir imparatorluğu dize getiren komutandı. Fakat ölürken ne bir köşk, ne bir hazine, ne de bir toprak bıraktı. O, dünya adına ne kazandıysa yine dünya meydanlarında bırakmıştı.

Gönül Hissesi ve Nefis Muhasebesi

Bir yanda vücudunda yara almamış tek bir karış yer bırakmayan bir kahramanın **“Yatakta ölmeyi ar sayan”** gözyaşları, diğer yanda ise yatağından kalkmaya bile üşenen, konforu en büyük kutsal haline getirmiş bizlerin o büyük cennetlere olan ucuz talipliği...

1. Arasındaki Uçurum: Şehadet mi, Rahatlık mı?

Hiz. Halid’in yatağına ağlamasının sebebi, ölüm korkusu değil; bir ömrü at üstünde geçirdiği halde son nefesini “rahat” bir döşekte veriyor olmanın verdiği utançtı. O, ölümü bir düğün gecesi gibi cephede beklemişti.

Peki ya biz? Bizim “dert” dediğimiz şeyler, kliması bozulan odalar, geciken yemekler veya kaçırılan konforlu tatillerden ibaretken; Halid’in (r.a.) derdi, Allah yolunda feda edilecek bir canın son saniyelerini secdede veya siperde geçirememektir. Onun **“Şehit olamadım”** diye döktüğü yaşlar, bizim tüm hayatımız boyunca ettiğimiz dualardan daha ağır, daha samimiydi.

2. Konforun Uyuşturduğu Ruhlar

Bizler, cihad ruhundan o kadar uzaklaştık ki; nefsimizin en küçük bir arzusundan vazgeçmeyi “büyük bir fedakarlık” sanıyoruz. Halid (r.a.) kılıç darbeleriyle dolu vücudunu yatağa sığdıramazken, bizler en ortopedik yataklarda bile huzur bulamıyoruz. Çünkü o, ruhunu cihadla diri tutmuştu; biz ise ruhumuzu konforla uyuttuk.

Onun uykusuz geceleri İslam ordularının emniyeti içindi; bizim uykusuz gecelerimiz ise dünyalık hırsların, bitmek bilmeyen fani endişelerin peşinde heba olup gidiyor.

3. Ucuz Taliplik: Aynı Cennete mi Talibiz?

Vücudu delik deşik olan, ömrü toz ve kan içinde geçen Halid bin Velid ile; ömrü ekran başında, sıcak kahvesini yudumlayarak, hiçbir risk almadan ve hiçbir dava çilesi çekmeden yaşayan bizler, aynı Firdevs’e mi talibiz?

O, “Korkaklar dünyada rahat yüzü görmesin” diye beddua ederken, aslında bizim bugün içine düştüğümüz o pısırik, dertsiz ve “aman tadımız kaçmasın”cı hayat tarzımıza tokat atıyordu. O, cenneti kılıçların gölgesinde aradı; biz ise cenneti konforlu koltuklarımızdan ayrılmadan, sadece temennilerle kazanacağımızı sanıyoruz.

- **Yara İzleri Nerede?** Hz. Halid vefat ederken vücudundaki yaraları gösteriyordu. Biz huzur-u İlahîye çıktığımızda, İslam için aldığımız hangi “yarayı” göstereceğiz? Uykusuz bir gece mi? Kırılmış bir gurur mu? Yoksa sadece konforlu bir hayattan kalma yorgunlukları mı?
- **Ar Duygusu:** O, yatakta ölmeyi “ar” sayarken; biz yatakta ölmeyi “doğal bir hak”, cihad meydanlarını ise “başkalarının işi” olarak görüyoruz. Bu ruh halimizle Halid bin Velid’in şefaatin beklemek, ne büyük bir tezat!
- **Dertsizliğin Dert Olmaması:** Halid (r.a.) şehit olamadığı için ağlıyordu. Biz ise namazı vaktinde kılamadığımızda, bir mazlumun ahını duymadığımızda gözyaşı dökabiliyor muyuz? Onun hüznü “şehadet”ti; bizim hüznümüz ise sadece “dünyalık eksiklikler.”
- **Bizim Mirasımız Ne Olacak?** Bizler bugün servet üstüne servet biriktirirken, konforumuzu artırmak için her yolu mübah görürken; Halid (r.a.) koca bir ömürden sadece bir at ve bir kılıç ayırmıştı. Biz vefat ettiğimizde, arkamızda bıraktığımız mallar “taksim” mi edilecek, yoksa Halid’in atı ve kılıcı gibi “imanın şahidi” olarak mı anılacak?

Ey nefsim! Bak ve utan! Cennet, ucuz bir yer olsaydı; “Allah’ın Kılıcı” Halid, o yatakta hüngür hüngür ağlamazdı. Eğer o, bunca hizmetine rağmen “Acaba eksik mi kaldım?” diye titriyorsa; senin bu dertsizliğin, bu konforun, bu vurdumduymazlığın seni nereye götürür?

Ey nefsim! Bak, bir kılıç ve bir atla dünyayı değiştirenler geçti bu diyardan. Sen ise koca bir dünya yüküyle olduğun yerde sayıyorsun. Halid bin Velid’in o yırtık sarığına, o paslanmaz kılıcına ve o sarsılmaz ihlasına bak da, dert ettiğin küçük dünyalıkların önünde diz çökmekten utan!

Halid bin Velid’in yatağı bir hüznün meydanıydı; bizim yataklarımız ise uyanamadığımız birer gaflet uykusu. Rabbim bizlere, yataklarımızda ölsek bile, gönlümüzde o “Halidî ruhu” taşıyarak, derdi İslam olan bir yürekle ölmeyi nasip eylesin. Amin.